

Двадцять четверте лютого сталося вчора

Тетяна Власова

двадцять четверте лютого сталося вчора.
я відтоді не пам'ятаю нічого.
і хоча досі здригаюсь, коли світає —
я нічого не пам'ятаю.
нічого не пам'ятаю.

я забула, як це — прислухатися до сирени.
бігти в підвал повз тих, хто біжить повз мене.
бачити, як дитинство перетікає у старість.
все це зовсім, на щастя, не запам'яталось.

ракети і бомби — не в фільмах, а поруч раптом.
перші розтрощені будинки і перші втрати.
я не пам'ятаю, чи був там страх, чи була сміливість.
не пам'ятаю, скільки ми плакали і про що молились.

не пам'ятаю, як від пожеж і вибухів було світло.
не пам'ятаю, як налякано роз'їжджались світом.
як містами їхали танки з кривавими написами.
не пам'ятаю нічого, хіба що лють і ненависть,

ненависть і лють, а іноді — ще тривогу.
і моя пам'ять відновиться тільки в день перемоги.
коли всі, хто поїхав, будуть вертатись додому —
пам'ять відновиться і буде відновлюватись ще довго.

коли в минулому залишиться все прокляте, усе жахливе —
я не забуду жодної ночі, жодної хвилини.
я не пробачу жодного пострілу, жодної смерті.
пам'ять моя відновлюватиметься міцно і вперто.

пам'ять моя все, що сталося, спрагло питиме.
я не забуду жодної дитини, пораненої чи вбитої.
поки наші міста відроджуватимуться із попелу,
я не забуду жодного крику, жодного погляду.

я не забуду жодного дня цієї весни.
я не забуду жодного дня цієї війни.
двадцять четверте лютого сталося вчора.
я з того ранку не забуваю нічого.